

3. KERRAN ELÄMÄSSÄ

Kuukaudet kuluivat nopeasti, enkä oikeastaan kaivannutkaan vuoden 1998 syksyn mittaan mitään mullistavaa työtilaisuutta. Hämmennykseni olikin valtaisa, kun eräänä iltana esimieheni kysyi, ehtisinkö paikalliseen McDonald'siin pikaruualle töiden jälkeen. Itse asiassa odotin, että meidän tulisi keskustella esimerkiksi jostain suorapuheisesta asiakaskontaktista tai muusta negatiivisesta asiasta. Yllätyksekseni minulle tarjottiinkin tuoteassistentin paikkaa Toyotan maahantuontitoiminnoissa. Käytännössä hoitaisin tavara-autojen tuotepäällikön tehtäviä markkinointipäällikön avustuksella! Silloin ajattelin: ”Yes, hienoa. Tällaista kaipasinkin. Kyllä tämä ura tästä hiljalleen alkaa avautua, vaikka assistentti-nimike ällöttääkin ja työmatkani moninkertaistuu.”

Siirryin siis kymmenen kuukauden päästä valmistumisestani (eli melkoisena räkänokkana) Suomen suurimman automaahantuojan hermokeskukseen vastaamaan maamme myydyimmän pakettiautomalliston tuoteasioista. Heittikö yrityksen johdossa jollain vai pelkästään minun päässäni pahasti?

Tässä elämänvaiheessa olisin kaivannut mentoria tai edes vahvaa ystäväpiirin tukea, jotta olisin itse ymmärtänyt mitä oli tapahtumassa. Olisiko oma, tuolloin jo edesmennyt isäni pystynyt kolistelemaan pääkoppaani, jotta vauhtisokeuteni olisi hälvennyt? Mitä minun olisi pitänyt kokea, jotta olisin ymmärtänyt, kuinka loistavasta tilaisuudesta tässä oli kysymys? Tähän ovenavaukseen verrattuna jonkun tv-roolin saaminen oli toisarvoista. Tällaista pomppulautaa tuskin enää tulee työelä-

mäni aikana kohdalle. Siirryin kokonaan uudelle työhaaste-
tasolle. Luulen, että tässä kohtaa olin risteyksessä, jossa katu-
lamput paloivat minun osalta highway:n suuntaan, mutta itse
koin, että virtuaalisessa liikennemerkissä luki One Way. Tote-
sin siis vain viileästi mielessäni: ”Näinhän tässä mennään yleis-
ten sääntöjen mukaisesti.”

Heti-mulle-kaikki-nyt. Aika lailla noinkin minä ajattelin.
Koetin varmaan olla hieman muiden yläpuolella ja koin siis
olevani muita, ainakin ikäisiäni tuoreita insinöörejä aavistuk-
sen parempi. Asetelma oli ristiriitainen, koska olin ulospäin
reilu ja muut huomioon ottava. Sisimmässäni kuitenkin välillä
jopa halveksuin muita ja odotin ihmisten suhtautuvan minuun
arvostaen, vaikka tuskin mitään erityisasemaa tuttavapiirissäni
oikeasti ansaitsin tai sain.

Ehkä rento ja lähes mitään pelkäämätön asenteeni aut-
toi minua alkuun Toyotan pääkonttorilla Korsossa. Opin uu-
sia asioita melko nopeasti, vaikka toki minulla oli suuria auk-
koja etenkin markkinointiin liittyvien termien ja käytäntöjen
suhteen. En ollut lainkaan niin kokenut ja valveutunut työnte-
kijä kuin ulkoisesti joku olisi voinut kuvitella. Tekemällä kui-
tenkin oppii. Taisin olla aika erilainen tulokas kuin ne monet
muut, jotka olivat päässeet yrityksen kasvatusputkeen. Tunsin
ajoittain epävarmuutta toimieni hoitamisesta, mutta toisaalta
oli mahtavaa huomata, että minä ymmärsin ja sisäistin asioita
jokseenkin kohtuullisena pidettävällä nopeudella. Saattoi olla,
että minua vain testattiin pyytämällä perusteluja ratkaisuille-
ni, mutta melko usein pystyin kertomaan loogisesti, miten olin
päätenyt esimerkiksi Hangon tuontisatamaan tilattavien auto-
mallien määrissä tiettyihin lukuihin.

Huokasin helpotuksesta hommieni jatkuessa koeajan jäl-
keen vastuutehtävissä entiseen malliin. Vähitellen tajusin, mil-